

天傷星行者武松

*Ebook này bao gồm các truyện ngắn, câu chuyện kể với chủ đề Võ thuật được
hoi_ls tập hợp và chuyển sang ebook từ các tạp chí Sổ tay Võ thuật, Thế Giới Trẻ...
Chúc các bạn vui vẻ.*

*hoi_ls
(www.e-thuvien.com)*

MIẾNG CỌP VẤU
ÔNG LÃO BẠCH HẠC
ÔNG VUA ĐEN
BÓNG NGƯỜI ÁO CHÀM NĂM XƯA
HÙNG KÊ QUYỀN TÂY SƠN
KIẾM KHÁCH BÍ MẬT

MIẾNG CỌP VẤU

Truyện ngắn của TRUNG PHƯƠNG

Đoàn người khăn hoang vừa đi vừa vung rựa, phảng phát cỏ lau để mở đường. Những bụi lau dày cao ngập đầu người, gió chỉ lướt qua trên ngọn không sao len lõi được vào trong bụi nên từ bên trong sức nóng toát ra hầm hập. Lại thêm sức nóng gay gắt từ trên cao dội xuống khiến mọi người tưởng chừng như nghẹt thở. Mồ hôi nhễ nhại trên tấm lưng trần, phản chiếu ánh nắng trông như những pho tượng đồng đen. Mọi người cứ lầm lũi phát, không ai nói với ai một lời nào. Nhiều chỗ gai góc um tùm, phát quẩn cả rựa mà vẫn không chuyển. Muỗi ở đâu tủa đến hàng bày dày đặc như cát bụi, bám vào người không mở mắt há miệng được. Có người bị muỗi bu vào mặt, đập không kịp, phải lấy tay vuốt, khi nhìn lại thì tay đã đầy máu. Những vết muỗi chích buốt nhói như kim châm.

Ánh chiều tà buông xuống nhuộm vàng cảnh vật. Mọi người đi đến một dải rừng bát ngát, liên tiếp nhau chạy mút tầm con mắt. Ai nấy kinh hoàng vì thấy từng đàn rắn lênh nhênh bò khắp mặt đất. Có chỗ rắn quấn thành nùi trên thân cây. Có con rắn có mào đỏ như mào gà, người ta gọi là giống “rắn đồng biết gáy”, sống lâu năm gần thành tinh. Mọi người phải chọn lối khác mà phát cây mở đường, nhưng càng đi càng thấy cây cối rậm rạp, mùi đất ẩm và lá mục xông lên làm cho ngạt mũi. Những con vắt sống trong thảm lá mục, bám vào cổ chân hút máu đến no căng mới chịu nhả ra. Nhưng họ vẫn không chịu ngừng tay, sự sống trên mảnh đất hoang vu này lệ thuộc vào những đôi cánh tay của họ.

Bỗng người đi đầu trông thấy qua kẽ lá một con cọp lớn đang thu mình rình mồi. Bộ lông màu vàng với những sọc đen quanh thân lẫn dưới lùm cây có những vết nắng xuyên qua tán lá cây in xuống mặt đất lỏ đỏ. Người đó chỉ kịp kêu lên một tiếng: “Cọp!” thì con cọp đã vươn mình nhảy chồm tới vồ chụp lấy đầu, cắn vào họng rồi tha xác trong bụi cây rậm rạp.

Mọi người hốt hoảng vội kéo nhau chạy về báo với ông Ngộ. Ông Ngộ là một nhà sư trước đây tu ở chùa nào không một ai hay biết. Đoàn di dân đang trên con đường thiên lý đi về phương Nam thì có một nhà sư đầu trọc, áo đà xin nhập bọn. Nhìn nhà sư thân hình vạm vỡ lực lưỡng, mọi người vui lòng cho đi theo, vì nếu trên đường gặp cường đạo hay ác thú thì cũng thêm người có sức khỏe để đối phó.

Khi đoàn người đến Cần Giuộc, ông Ngộ khuyên mọi người nên hạ trại vì ông thấy đất ở đây có vẻ màu mỡ, lại kề cận con sông có nước để trồng trọt, ông cùng bà con đi đốn cây cắt cỏ về dựng lán, riêng ông cũng cất một cái am nhỏ thờ Phật.

Từ khi ông Ngộ trụ trì trong am, người ta thấy ông có cách sống lạ đời là chỉ ăn một bữa trưa, nhịn uống nước. Tờ mờ sáng ông ra tập võ ở sau am rồi về ngồi theo kiểu kiết già, tham thiền. Thay vì tụng kinh thuyết pháp, ông lại khuyên bảo mọi người phải gắng sức phá rừng chặt gai, vỡ ruộng mở đường. Nghe lời ông, mọi người đã làm xong con đường đi về phía Nam và bây giờ tiếp tục mở đường đi về phía Tây.

Nghe tin có người bị cọp vồ, ông Ngộ buồn rầu:

- Vậy là lại thêm một người bỏ mình ở vùng đất hoang vu này.

Bỗng ông đổi giọng căm giận:

- Ta quyết phải trừ bằng được nạn cộc để trả thù cho đồng bọn và mở một lối đi an toàn qua rừng rậm.

Một người rụt rè thưa:

- Cộc ở vùng này dữ lắm, hay là ta kiếm nơi khác để khai phá...

Ông Ngộ lắc đầu:

- Không được. Ta đi đã nhiều, chưa thấy vùng nào đất màu mỡ như ở đây. Nếu tránh cộc mà bỏ đi, để gì đã kiếm được nơi đất tốt hơn. Và chẳng ở phương Nam này, đất còn bỏ hoang nhiều nên mới có cộc có sấu, nếu ta đi tìm nơi không có cộc có sấu thì chắc đâu đã có đất hoang.

Ngừng một lát, ông lại nói tiếp:

- Chúng ta vì tránh chính lệnh hà khắc của chúa Nguyễn nên mới lên đường đi đến chốn cuối đất cùng trời này. Ngày xưa có người đàn bà, cả cha, chồng, con đều lần lượt bị cộc vồ mà vẫn không chịu bỏ đất đang ở mà đi, chỉ vì ở đó không có chính lệnh hà khắc. Cộc chỉ khi đói mới lại nhân lúc người hờ cơ mới bắt được người. Còn bọn quan lại lòng tham không đáy, muốn bắt người sách nhiễu của cải lúc nào thì bắt, dân không có quyền trốn tránh hoặc chống cự. Bởi vậy chúng ta chỉ còn một cách tiến về phía trước không thể dừng lại được. Phải đạp bằng mọi trở ngại trên đường đi, đâu đó là rừng rậm bãi lầy hay cộc hung sấu dữ...

Một tráng đinh lo lắng:

- Nhưng thầy đã có cách nào trị được cộc chưa? Hay là ta dùng một số bẫy như bẫy giệt, bẫy hổ, bẫy dây, bẫy bàn, bẫy kẹp đặt ở gần chỗ cộc thường xuất hiện để bẫy cộc?

Ông Ngộ gạt đi:

- Đặt bẫy chờ cho đến lúc cộc sa bẫy thì biết đến đời nào? Gặp con cộc khôn ngoan nó không chịu mắc bẫy thì sao? Thờ ỉ tới nơi phải phá hoang vỡ đất để kịp trồng trọt không thể chần chờ. Ta phải tự mình quần thảo với cộc để giết nó mới được. Trước đây đã có nhiều người tay không đánh cộc như hồi năm Canh Dần, đời chúa Định Vương, khi mọi người đã ngủ yên có cộc dữ vào nhà người dân ở phía Nam chợ Tân Kiểng đất Gia Định quấy phá. Dân chúng sợ hãi báo với Đồn dinh phái binh vây bắt. Sau phải dỡ bỏ nhà cửa, làm nhiều lớp rào bao vây, nhưng cộc rất dữ, không ai dám đụng đến. Qua ngày thứ ba có thầy chùa đi vân du là Hồng Ân cùng đồ đệ là Trí Năng xin vào bắt giùm. Hồng Ân đấu cùng cộc một chập lâu, cộc bị đánh đau, chạy núp trong lùm tre. Hồng Ân rượt theo, cộc bị khốn, trở lại chọi với Ân. Ân lùi bước té xuống con mương, bị cộc giăng xé, nhờ có Trí Năng tiếp viện, đánh trúng đầu cộc chết tốt, nhưng Hồng Ân bị thương cũng chết liền khi đó...

Mọi người đều xúc động trước tấm gương nghĩa khí của nhà sư đánh cộc. Ông Ngộ lại nói:

- Nếu nay ta liều mạng xông ra đánh nhau với cộc, dẫu giết được nó mà mình cũng chết thì đó mới chỉ là có dũng mà chưa có trí. Phải làm sao giết được nó mà vẫn bảo toàn được mình mới là thượng sách!

Chiều hôm sau ông Ngộ bảo người dẫn ông đến chỗ có cộc xuất hiện. Tới nơi ông trèo lên một cây cao có ba chạc ngòai khuất trong đám lá rậm. Chờ đến nửa đêm mà vẫn chưa thấy bóng dáng cộc, ông đã hơi nóng ruột nhưng tự nhủ mình phải ráng kiên nhẫn đừng bỏ cuộc.

Bỗng ông nghe thấy có tiếng “póc” “póc” như tiếng nai kêu. Lát sau một đàn nai đi theo đường mòn ven suối rồi ghé xuống suối uống nước. Lúc nai đang mải uống thì từ trong bụi rậm cộp bước ra với tấm thân uyển chuyển, lệ làng hông gây một tiếng động. Lúc ấy ông Ngô mới vỡ lẽ tiếng kêu “póc” hồi nãy là của cộp phát ra để dụ nai tới gần. Bất đồ, cộp nhảy chồm tới, vồ chụp lấy đầu một con nai, cắn vào cổ cho chết liền. Đàn nai hoảng sợ bỏ chạy nháo nhác. Cộp xé xác con mồi nhai thịt xương lạo xạo, máu tươi rỏ xuống mặt đất lênh láng. Vừa ăn cộp vừa kêu “gu gu” như dọa nạt những con vật khác đến tranh mồi, mặc dù không có con vật nào ở bên cạnh. Bữa tiệc máu đã thỏa thuê, cộp ngồi dựng hai chân sau lên, há miệng, nghe răng khạc gió. Nhìn thấy vẻ tự mãn của cộp sau khi làm xong một hành động tàn ác, ông Ngô liên tưởng đến chuyện người đồng bọn của mình cũng vừa bị cộp ăn thịt, nên không nén nổi căm giận. Bất giác tay ông ấn mạnh lên cành cây khiến cành khô gãy rắc rớt xuống đất. Nghe tiếng động cộp giật mình kêu “hup” một tiếng rồi cong đuôi chạy thẳng vào trong bụi rậm.

Nhìn theo bóng cộp khuất sau đám lá đây, ông Ngô lẩm bẩm:

- Đứng rồi ! Phải “dĩ độc trị độc”!

Từ lúc cộp xuất hiện, ông đã để ý quan sát các thế đi đứng nằm ngồi của cộp, nhất là cách tấn công con mồi. Ông nảy ra ý định dựa theo những động tác đó sáng tạo ra những miếng “hồ quyền” rồi dùng những miếng đó để trị cộp. Vì ông nghĩ rằng quyền Việt Nam có cái đặc biệt hơn quyền của các nước khác là đánh đỡ cũng trong một thế đó.

Từ động tác cộp vồ mồi, ông nghĩ một thế *công*: đứng tấn trung bình, chân phải quét vòng từ phải sang trái, dừng lại trước bàn chân trái, bàn chân trái xoay chéo về bên trái, mũi bàn chân phải cách gót bàn chân trái hơn một bàn chân, tấn chảo mã, đồng thời tay trái xòe ra từ bên hông khoát lên đỡ đầu, nắm tay phải tấn công thẳng xuống mặt đất, giữa hai chân, dừng lại ngang gối, trong lúc tay đỡ vừa rút về bên hông. Cú đâm với sức nặng của cả thân người giáng xuống. Từ thế này ông lại biến hóa sang các thế khác. Ông

đặt cho thế này cái tên “Hồ lập bình vương”, nghĩa là cộp đứng trên bãi đất phẳng. Rồi ông lại nghĩ ra một thế *thủ*: Hai chân đứng khít nhau, chân phải gấp xuống, chân trái thẳng, sức nặng thân người trên chân phải, mắt nhìn về phía đối thủ. Sau đó trở về tấn trung bình, hạ thấp khoảng cách từ đùi đến mặt đất, lưng thẳng. Thế “Hồ tấn” này dùng để tránh né đòn của đối thủ.

Sau đó ông lại tìm ra những thế *biến*, tức là nương theo đòn của đối thủ để nắm lấy cơ hội ngáng chân đối thủ hoặc thoát hiểm: Chân trái bước lên phía trước, tấn đỉnh, tay trái dùng chưởng đè xuống trước hạ bộ, tay phải đánh xéo qua vai trái. Ông đặt tên thế này là “Tùy cơ bạch hổ” nghĩa là con cộp trắng tùy cơ ứng biến.

Cuối cùng ông nghĩ ra những thế *phá*, nhằm làm hư thế công của đối thủ, tiến tới đánh bại hẳn đối thủ: Hai chân đứng khít nhau, chân phải bước qua phải khoảng cách bằng một thế tấn đỉnh, thân người ngã về bên trái, mắt nhìn về phía đối thủ. Tay phải đỡ song song thân và đùi phải, cùi chỏ thúc về bên trái. Chân phải bước về bên trái, hai bàn tay xòe, các ngón tay khít nhau, chụp song song hai bên đầu gối, cánh tay thẳng, thân người úp xuống nhưng mắt vẫn liếc nhìn về phía trước và phản công bằng cùi chỏ phải, quả đấm nắm tay trái đồng thời cánh tay phải còn dùng để đỡ đỉnh đầu. Ông đặt tên cho thế này là “Phản hồi địa hổ”, nghĩa là con cộp trên mặt đất xoay mình trở lại.

Khi luyện tập thành thục, ông một mình tới khu rừng rậm để trị cạp. Vào khoảng nửa đêm, khi cạp quen lệ ra bắt mồi, ông nhẹ nhàng từ trên chạc cây nhảy xuống xông vào giao đấu với cạp. Cạp bất ngờ lùi lại lấy đà rồi đứng dựng trên hai chân sau quơ vuốt nhào tới. Ông Ngô bước qua bên trái, hai tay chụp đỡ đòn tấn công của cạp. Cạp vồ hụt, lùi lại lấy đà, toan nhảy chồm tới vồ lần nữa. Ông Ngô lật mình trở lại bên phải, tung mình lên cao, đá cả hai chân hạ đối thủ đang nhào tới. Khi rơi xuống tấn trung bình, chân phải lùi về phía sau, tay phải đâm thẳng về phía trước. Cạp trúng một cú đâm như trời giáng gằm lên lùi lại phía sau nhưng say đòn vẫn lách tới tấn công. Ông Ngô lật mình trở lại dùng cú đá song phi làm cạp phải lùi ra sau tránh đòn. Chân ông Ngô vừa chạm đất với thế tấn trung bình vững như núi Thái, tay trái lẹ như chớp và năm ngón cứng như sắt xia vào mặt cạp, tiếp đó móng tay móc rách cả mắt và mặt cạp. Cạp bị đau đớn, lông lộn. Thừa lúc đó, ông Ngô dùng cú đâm tay phải giáng xuống đầu cạp khiến cạp ngã lăn xuống đất giẫy giụa giữa một hồi rồi tắt thở.

Mọi người biết tin đến chúc mừng và ca ngợi tài năng của ông Ngô. Ông mỉm cười khiêm tốn:

- Tôi nào có tài cán gì đâu. Chỉ vì học được miếng “cạp vầu” nên mới dùng chính đòn của cạp để trị cạp. Tôi nghe nói ngày trước có một bà mẹ nổi tiếng, đỡ đẻ xong đã quá khuya, đường về phải qua một khu rừng rậm. Khi bà đến cây trôm thịt thì một con cạp to nấp sau gốc cây phóng ra vồ bà. Vốn là người giỏi võ nghệ, bà bẻ bộ tránh qua một bên rồi sẵn cái ống ngoáy trầu bằng đồng trong tay, bà đập ngay sống mũi cạp; bị đánh trúng chỗ hiểm, cạp chết lăn quay. Từ đó tôi suy ra cách dùng năm ngón tay xia thẳng vào những trọng huyệt trên mặt cạp để điểm huyết ắt là cạp sẽ bị trọng thương.

Nghe xong lời ông Ngô, mọi người đều ò lên thích thú. Trước đây nghe kể chuyện những người tay không đánh cạp, cứ tưởng rằng đó là những người có thần lực, giờ mới hay chẳng qua là do họ chăm luyện tập võ nghệ, lại biết dựa vào khoa cách vật trí tri tìm ra những nhược điểm của cạp để hạ nó. Mọi người nói với ông Ngô:

- Đã có thầy thì từ giờ không còn lo gì nạn cạp nữa!

Ông Ngô lắc đầu:

- Chỉ có một mình tôi thì ăn nhằm gì. Muốn đối phó với nạn cạp thì làng ta phải

lập một bộ hồ, gồm một số trai tráng khỏe mạnh võ trang bị mặt khai^[1] và mác thông để chống cọp. Khi có cọp, nghe mõ đánh ba hồi khắc ba thì tất cả mọi người dù đang làm việc gì ở bất cứ nơi đâu đều phải chạy về tham gia việc vây cọp. Nổi tiếng mõ đốt pháo hò hét để uy hiếp cọp, dùng vải đỏ để nhử cọp, dùng cây cau làm sào vây nhốt cọp lại, xua vào rọ rồi đâm chết. Có như vậy mới mong trừ tuyệt được nạn cọp.

Ông Ngộ vừa dứt lời, mọi người đã cất tiếng hò reo vang dậy. Nhìn lớp trai tráng đứng trước mặt, những tấm thân cường tráng cuộn cuộn như sóng như những thân cây tràm vươn thẳng dưới nắng xuân, giọng ông hào hùng:

- Chỉ cần mọi người vững lòng không biết sợ cọp thôi, thế tất học được cách trị cọp. Nghề võ bao gồm bộ pháp, thân pháp, nhãn pháp, khí pháp, nhưng khi đắc tâm pháp rồi, tâm pháp yên thì có thể điều khiển được các pháp kia, khiến mọi pháp đều phát huy đầy đủ. Khi tâm hồn thanh tĩnh thì ta hình dung thấy bên trong bài quyền cuộn cuộn chảy không dứt...

Qua lời ông Ngộ, mọi người rạo rức cảm thấy sức mùa xuân vận hành trong vũ trụ. Rừng hoang cỏ dại sẽ phải lùi bước nhường chỗ cho những mầm xanh nẩy từ lòng đất, để từ đó những cánh đồng lúa như sóng cuộn cuộn tới chân trời...

ÔNG LÃO BẠCH HẠC

LÊ VŨ TRƯỜNG

Năm ấy ở Đà Nẵng - cái nghề mà ngày nay ta vẫn gọi đùa là “Dân biểu” - rất ít. Chỉ có người già hoặc trung niên không có nghề nghiệp làm ăn - được ở thành phố mới hành nghề. Hoặc đó là những người lánh đạn bom từ miền quê chạy ra phố. Tuy sống bằng nghề “dân biểu” nhưng các vị này rất tự trọng trong cách kiếm sống. Họ không giành giật, chen mỗi ẩu đả nhau trước mặt khách, nhất là khách nước ngoài.

Hôm ấy ở vùng chợ Mới (chợ Hòa Thuận) - Nơi đây là đầu ngõ của đường vào phi trường quân sự lẫn dân sự (lúc bấy giờ phi trường Đà Nẵng chỉ mới ở cấp căn cứ - Bọn Mỹ gọi là Air Base 41). Vùng Chợ Mới không có gái giang hồ mà chỉ có các tay anh chị đi lấy xâu (tiền thuế đánh bạc). Có một ông lão tuổi khoảng trên 50. Một ông lão gầy gò được giới anh chị gọi là lão “Xương Hạc” - Ông Xương Hạc đạp chiếc xích lô đặc biệt chỉ chạy một tuyến đường chợ Hàn (trung tâm Đà Nẵng) về ngõ Chợ Mới - Chỉ một tuyến đường ấy tất nhiên chỉ có chở bọn Mỹ và Đại Hàn mà thôi. Còn các quý vị quân nhân “Mít” (Đó là câu châm chọc dân “An nam mít” để chỉ dân Việt Nam. Hoặc còn gọi là quân nhân Giao Chỉ...). Các vị này khoái đi bách bộ để vừa tiết kiệm cho các em ở “ba” và đồng thời cũng có cố đi “bắt bò lạc” thích hơn. Hôm ấy ông Xương Hạc làm một cuộc xe từ chợ Hàn về đến Chợ Mới. Trên xe bước xuống một vị sĩ quan Đại Hàn. Vị này móc túi đưa cho lão Xương Hạc 5đ (tiền Việt Nam chứ đừng lộn đôla thì tội ông già), ông Xương Hạc lắc đầu đưa hai ngón tay còn tay kia thì vòng hai ngón lại làm chữ O. Ông muôn nói là 20đ, nhưng vị sĩ quan kia lắc đầu bỏ đi. Ông Xương Hạc bước tới

chụp thất lưng “địch” mà kéo lại :

- Ê ! Tui nói 20 đồng mà “bậu” bỏ đi...hỉ ?

Viên sĩ quan quay phắt lại nói một tràng dài (chắc là tiếng Đại Hàn). Các bạn anh chị đứng nhìn chỉ biết lắc đầu vì cũng ngán cái ngón Thái cực Đạo (Taekwondo) và 5 chấm thêu trên ngực áo của sĩ quan Đại Hàn. Họ chưa biết tìm cách nào để bảo vệ bộ Xương Hạc của ông lão thì đã thấy ông ta đưa tay ra dấu như cũ. Một tay anh chị nói :

- Bỏ đi ông già... Nó tới 5 đẳng võ Đại Hàn đó. Tui tui cũng không dám đụng đến nó chứ đừng nói gì tới tâm thân “mình hạc xương mai” của ông...

Ông Xương Hạc cười nhạt đáp :

- Mấy chú sợ hấn chứ tui thì không... Có chú “mô” nói được tiếng của hấn không hỉ ? Nói hấn phải trả 20 đồng cho tui... Còn không thì chớ trách...

- Thôi, ông già chịu chơi thì chơi... một mình vậy.

Ông già lại nắm thất lưng viên sĩ quan Đại Hàn và anh ta cũng lại vung tay lên hăm dọa sẽ đánh ông. Cuộc giằng co cứ kéo dây dưa mãi giữa kẻ muốn đi, người muốn giữ lại để... đòi tiền. Bỗng có một người lính “Giao Chỉ” đi ngang. Anh ta hỏi chuyện ông Xương Hạc rồi nói ý của ông già cho viên sĩ quan Đại Hàn nghe. Anh ta còn nói thêm: “Nếu mày không trả tiền cho ông ấy thì ông ấy sẽ đánh mày... chết” (Đó là một cách đùa của người lính). Không ngờ người sĩ quan Đại Hàn lại nói :

- OK ! tao cũng muốn xem võ của tụi mày giỏi đến đâu. (y nói với người lính bằng tiếng Anh).

Người lính Giao Chỉ dịch lại cho ông Xương Hạc nghe, ông lão tròn mắt mắng :

- Thằng cha mi! Đã xâm lược mà còn giết tiền công của tau nữa hỉ?

Ông nói xong bèn đưa tay chụp lấy thắt lưng viên sĩ quan Đại Hàn một lần nữa. Viên sĩ quan lập tức lùi lại và tung lên một đòn trung đẳng cước dò dẫm. Ông Xương Hạc khẽ nhích người qua với động tác tự nhiên rồi chụp tiếp. Đối thủ của ông ngạc nhiên khi thấy ông quá liều lĩnh như thế. Anh ta hét lên một tiếng như để thị uy lão Xương Hạc. Ngọn đá thứ hai tiếp theo chưa đến ngực địch thủ thì chân đá đã làm trụ cho ngọn thương đẳng cước đâm thẳng vào yết hầu ông Xương Hạc nhanh không tưởng...

Ông Xương Hạc lòn qua bóng chân địch thủ và đôi tay mảnh khảnh đã vồ vào lưng hấn một chiêu thật nhẹ. Viên sĩ quan ngã phịch xuống đất trước bao nhiêu đôi mắt kinh ngạc của những tay anh chị. Ông Xương Hạc vừa lôi ví của địch thủ lấy đủ số tiền xe rồi nói :

- Chút nữa là hấn thức dậy thôi...Tui điếm nó chứ không giết đâu...hỉ ?

Ông Xương Hạc đạp xe đi luôn từ hôm ấy. Ở khu Chợ Mới không ai còn thấy ông đạp xe qua lại đường ngang chợ, nhưng các tay anh chị và các quân nhân Giao Chỉ thì mong rằng ông nên có mặt thường xuyên để trị mấy thằng Mỹ lớn xác như trâu...

Và cái mong đợi của mọi người được đền bù, nhưng lần này ông Xương Hạc không đạp xe “dân biểu” nữa mà lại vác bó chiếu hoa đi dạo bán trong các đường kiệt (ngõ hẻm). Bó chiếu của ông khoảng chục đôi nằm trên vai gầy còm nhưng ông đi rất nhẹ nhàng. Hôm ấy ông đi ngang nhà của tay thiếu tá HLV judo trong cơ quan an ninh Đà Nẵng. Tay thiếu tá này luôn mặc thường phục, nhưng không hiểu sao ông Xương Hạc lại biết và ông cứ vác chiếu qua nhà hấn - Nhà tay thiếu tá này là nơi sửa xe “gắn máy-mô-tô” nằm trên đường Hoàng Diệu. Ông Xương Hạc đi qua thì có tiếng gọi mua chiếu. Ông dừng lại ôm bó chiếu đứng nhìn vào sân nhà. Người vợ tay thiếu tá trong nhà gọi ra :

- Đem vô đây ! Sao lại đứng ngoài nắng... Ai mà ra cho đen da đó... hỉ ?

Ông Xương Hạc nhỏ nhẹ đáp :

- Trong nớ đầu mỡ không... Đem chiếu tui vô nơi sửa xe nó dơ hết còn chi...

- Ông đem vô, tui để chiếu nào xuống là mua chiếc đó..

Ông Xương Hạc vác chiếu đem vô nhà. Bà chủ nhà thân nhiên trải từng chiếc chiếu ra lựa trên trên dầu nhớt...

- Đôi ni... 5 đồng hỉ ?

- Đầu rẻ rúa... phải 15 đồng !

- Chiếu bản thấy mờ mà bán mắc !

- Bản là do bà trải ra dầu mỡ... Bà nói mua hết kia mà.

- Nhưng đó là lời nói... Còn mua hay không cũng tùy chứ !

- Sao mà tráo lờ rúa!

Hai bên cãi qua lại - Ông Xương Hạc không bán nữa. Ông thu chiếu lại rồi vác ra cửa. Ông nói :

- Đừng tưởng làm an ninh rồi hà hiếp dân đó hỉ ?

Tay thiếu tá an ninh ngồi phía trong nhảy ra như con hổ. Hấn nạt:

- Đi chỗ khác mà bán... mà quậy phá... ở đây réo tru là tao đập nát thây.

Ông Xương Hạc cười khẩy :

- Ông có đập nát được cái nồi đất chứ nát cái chi ?

Trong nhà có ba thanh niên chạy ra. Một tên nói :

- Thằng già lão hỉ ? À! có phải mi là đứa đã hạ tên Đại Hàn nên bây giờ làm hỗn hỉ ?...

Ông Xương Hạc vác chiếu lên vai :

- Tui là ai mặc tui... Còn mấy người là dân thành thị mà ăn nói không văn minh, hỗn ầu đó hỉ ?

- Đập hấn cho chết... Coi tài hấn đến đâu ?!

Ba thanh niên theo nhau nhảy ra chụp ngực ông Xương Hạc, nhưng ông chỉ xoay một vòng bó chiếu trên vai đã hất ngã luôn họ vào một đồng nằm im. Tay thiếu tá gầm lên :

- Thằng ni... chắc là V.C ở quê ra dò thám... để tao cho mi biết tay tao.

Hắn ta xoèn xoẹt đôi chân trên mặt xi-măng bước ra. Và, bất ngờ hấn hét lên một tiếng : “Kiai !” rồi chụp vào ngực ông Xương Hạc đưa lên cao cả người và chiếu. Hắn xoay ông một vòng và ném xuống đất, nhưng ông vẫn đứng ôm chiếu nhìn tay vô địch nhu đạo (judo) Đà Nẵng. Tay thiếu tá tròn mắt nhìn địch thủ của mình rồi tiếp tục chụp lấy một bên vai và một vòng lưng của ông để gánh lên sử dụng đòn hiểm. Lần này ông Xương Hạc không cho phép kẻ hung làm càn. Ông đưa tay khoát che cánh tay đối thủ, Tay phải gạt tay trái đang chụp vào vai ông mà điềm nhanh vào cổ họng đối phương nhanh như sao xẹt. Viên thiếu tá ngã xuống nơi ba đứa con của y còn nằm nơi góc sân đầy dầu mỡ...

Ông lão xá chung quanh với mọi người:

- Xin lỗi bà con. Ông thiếu tá an ninh chỉ bị á khẩu một vài năm mà thôi... để khỏi đi tra hỏi người ta... Tui xin kiếu bà con hỉ.

Mãi gần hai năm sau, kẻ viết bài này may mắn được gặp ông Xương Hạc ở vùng Tân Định - Quận Ba - Sài Gòn. Ông cũng làm nghề “dân biểu” như lúc ở Đà Nẵng. Ông tâm sự với người bạn vong niên bên ly rượu thuốc. Ông nói :

- Hai đòn đánh hai địch thủ tui đều sử dụng đòn sơ đẳng trong võ học Bình Định, nhưng tui dùng cái “Trực” và cái “Cầm” đã chuyên sâu (tức là dùng thượng bàn (tay trái) đánh ra sau lưng gọi là Trực - Hạ bàn (tay trái) gọi là “Cầm”...) để dùng chiêu Bạch Hạc. Đòn đánh tên Đại Hàn là Bạch Hạc Trầm Thủy, đòn hạ tên an ninh là Bạch Hạc Xung Thiên... Võ học không cứ phải dùng đòn thâm hiểm tối độc. Kẻ sử dụng nếu biết lấy cái tĩnh làm nhanh mà hãm cái trầm trệ của đòn thế tối độc do kẻ địch đánh ra. Bởi đòn độc mà lòng rối mù, nóng giận thì sẽ hóa tầm thường vô hiệu quả. Võ Bình Định có cái ưu thế như vậy. Cậu có ưng học không ?

Từ đó tôi gọi ông là Ông Bạch Hạc chứ không là Xương Hạc. Ông Bạch Hạc là hình ảnh đẹp trong lòng tôi mãi mãi.

ÔNG VUA ĐEN

NGUYỄN QUÝ DŨNG

Hội vật mùa Xuân đất Hoan Châu sẽ mở màn khi ông mặt trời vừa đến đầu ngọn tre, nhưng những tay đô vật đã có mặt từ tờ mờ sáng. Họ quyết phá giải năm nay cho bồ công luyện tập. Năm trước, năm trước nữa, rồi cả năm ngoài ba năm liền, ai ngờ chức vô địch vẫn thuộc về tay đô già của làng, ông ta lợi hại thật, lợi hại là ở chỗ sức thì thua xa đám trai trẻ, vậy mà ông ta vẫn thắng bởi biết mượn sức địch tấn công mình mà đánh địch. Như một chiếc bông vụ, kẻ nào lao vào ông thì tức khắc sẽ trở thành ngọn roi dây, chỉ làm cho bông vụ quay tít. Rồi cũng chính những vòng xoay như vậy đã lôi kẻ chủ công kia chúi xuống sàn đài. Bấy giờ, tay ông như gong kềm, ai đó ngã rồi, vùng vẫy có mà vô ích, đầu hàng là hơn. Thật quá còn gì ? Ông mặt trời mới được hai sào nữa mà đã nhiều tay đô trẻ phải ôm nuối tiếc ra đi. Giải vật năm nay tay đô già này chắc cũng ôm gọn. Sướng chưa! Ông ta mỉm cười đắc thắng, ngồi bệch giữa sỏi vật nhai trầu như thách thức đám trai trẻ tiến lên. Trống đồng từng hồi thôi thúc, vẫn không một kẻ nào dám dấn bước.

Bỗng đám đông bị vệt ra, bước vào sỏi là một chàng thanh niên khôi ngô, lực lưỡng, có điều đen như cột nhà cháy. Người Hoan Châu phút chốc nhận ra: Thúc Loan đấy. Thằng bé ngày xưa dám lấy họ mình làm triện đóng lên mâm đồng bị chủ đuổi đấy. Thúc Loan lớn nhanh thật, khỏe thì khỏe, nhưng anh chàng này có đánh vật bao giờ? Để xem...

Thúc Loan gặp người xuống thủ thế. Hai tay anh vờn ra phía trước như cặp rắn hổ chúa. Mấy lần tay đô già bắt hụt anh, Thúc Loan bình tĩnh nhận ra yếu điểm của ông ta. Mỗi khi bắt trúng tay của đối phương, tay đô già liền xoay mình sát vào ngực vào lưng địch thủ mà lôi ngã. Biết vậy, lần này Thúc Loan cho ông nắm lấy tay mình. Y như rằng, khi tay đô già vừa xoay sát vào Thúc Loan, anh đưa chân ngang bước và dùng cả cái “cột nhà cháy” kia đè lên. Thế là tay đô già thúc thủ. Đám đô trẻ reo mừng. Các cụ già chặc lưỡi. Các cô gái hò reo. Đám trẻ con nhảy múa. Thúc Loan được nhậm chức đầu phu ngay sau đó...

Kể từ khi vua Đường “ngó ngang” đến nước Nam, hương vị quả vải đối với người dân Hoan Châu chỉ còn là lời nhắc nhở, đất Hoan Châu nổi tiếng với giống vải cơm dày, ngọt lịm. Và... sự khoan đãi của thiên nhiên ấy đã trở thành tai họa. Người dân ở đây bôn vào gốc cây cả mồ hôi, máu thịt của mình dưới ngọn roi tàn bạo của kẻ đô hộ. Đến mùa vải chín lại gồng gánh hàng ngàn dặm đường lên phương Bắc xa xôi, băng rừng, vượt suối cống nạp.

Năm ấy, năm Nhâm Tuất... một mùa vải bội thu chưa từng thấy. Từng chùm quả chín đỏ, nặng trĩu, lúc liu trên cành. Việc đầu tiên của chức đầu phu là Thúc Loan phụ trách việc triều cống vải lên châu trị. Giữa cái nắng gay gắt của tháng ba, màu vải đỏ hồng quyến rũ hơn tất cả mọi thềm muốn. Lại thêm cái khát bỏng cổ, một người dân phu đưa mắt nhìn quanh rồi bóc vội quả vải rơi định cho vào miệng. Gã lính nhà Đường này giờ vẫn đưa đôi mắt hồ mang canh chừng bước đến. Loáng một cái sông lưỡi đao trong tay gã vớt trái vải bay ra. Cứ như thế mỗi cái vung tay, trên mình người dân phu đáng thương hằn lên một vết bầm nhức nhối. Trận đòn trở thành thú tiêu khiển của bọn lính. Tên ác ôn càng hứng chí đưa cao sông lưỡi đao. Nhưng không còn kịp cho gã phô trương trò đùa dã man nữa, một cẳng chân xoạc ra đá

bay lưỡi đao. Thúc Loạn - đầu phu của Hoan Châu nhảy vào như một cơn gió lốc. Gã lính Đường chỉ kịp hét lên một tiếng thất thanh, mồm gã ứa máu. Đồng bọn của hắn vây lấy “con cộp đen” kia. Giữa vòng vây Thúc Loạn cũng vớ kịp một cây đòn sóc. Sắt nhà Đường cùng tre làng nước Nam tử thí. Các dân phu hồi hộp lo cho Thúc Loạn giữa trùng trùng gươm giáo. Nhưng không! Cây tre nước Nam đã quật ngã, đánh tan tác từng gươm giáo uy hùng kia, bọn lính Đường ôm những vết thương lúi mắt. Những gánh vải ngọt lịm, mọng mật của Hoan Châu được bày ra - tiệc mừng thắng trận.

Trận loạn đả của Thúc Loạn như một ngọn lửa châm vào vạn ngòi lửa đang rực cháy. Phong trào bạo động khắp nơi nổ ra dần dần được thống nhất dưới sự chỉ huy tài ba của Thúc Loạn. Dưới cờ của viên tướng đen, người ta thấy có những thợ săn giết hổ, dân cày và nhiều hạng người tỵ nghĩa.

Căn cứ Hùng Sơn, không còn đủ sức chứa đựng một lực lượng hùng hậu như vậy nữa. Thúc Loạn mở rộng địa bàn, đánh phá khắp nơi. Sau lời hịch truyền của Thúc Loạn, tòa Châu trị bị san phẳng, phủ đô hộ ở Giao Châu bị đập tan. Người đời đặt Mai Thúc Loạn là Mai Hắc Đế. Đề củng cố lực lượng và khẳng định vị trí chính trị, Thúc Loạn cho người sang kết nghĩa cùng các nước lân bang. Võ nghiệp của người Việt làm rạng danh đất Việt...

Mùa Xuân năm ấy, người Hoan Châu đón Xuân và chờ đợi một mùa vải sai quả. Mùa vải của dân Việt.

BÓNG NGƯỜI ÁO CHÀM NĂM XƯA

Lão võ SU TRẦN TIẾN

Chuyện xảy ra vào một ngày cuối đông giáp Tết Nguyên đán cách đây vừa tròn 70 năm. Đối với một đời người, khoảng thời gian này quả rất dài, đủ để khỏa lấp những gì thường được gọi là kỷ niệm của thời thơ ấu. Song đối với tôi, câu chuyện chẳng những không bị lớp bụi thời gian phủ mờ mà còn luôn hiện rõ nét đẹp ngang tàng với những ngón cước tuyệt kỹ của các trang tráng sĩ hào hoa nghĩa hiệp mà tôi thường gặp nơi các câu chuyện cổ.

Sáng hôm đó, tiết trời âm u giá lạnh. Từng đợt gió bắc thổi lửa qua các ngõ phố bút rời nốt những chiếc lá úa cuối cùng để trơ ra những cây bàng khẳng khiu in hình trên nền trời xám. Tôi đang lững thững đến một cửa hiệu lớn bán xì đường, gạo nơi bố tôi đang làm quản gia thì một số người bắt chợt chạy vượt lên, vừa la lớn :

- Đánh Tây! Mau lên đánh Tây!

Tuy chưa hiểu chuyện gì xảy ra, tôi cũng chạy theo về phía trước. Tới nơi, tôi hết sức ngạc nhiên thấy đám đông đang vây kín cửa hàng nêu trên. Tôi vội len lỏi lách vào bên trong và kinh hãi dừng lại. Ngay trong nhà, bố tôi đang đứng trước một đám Lê Dương lộ nhỏ 6 tên. Cả hai bên đều bưng bưng sát khí, nhưng tương quan lực lượng không cân bằng chút nào. Bố tôi chỉ có một mình, trong khi đó đối thủ là một đám đông bọn Tây cao lớn.

Tôi không thể nhớ hết từng lời cãi cọ (một bên nói tiếng Việt, một bên nói tiếng Pháp) giữa đôi bên, mà chỉ ghi lại hành động của một tên lúc đó nhảy bổ tới, chực xô bố tôi. Ông né tránh lùi lại mấy bước, đứng cung bộ thủ thế, nhìn thẳng vào mặt đối thủ. Biết là không thể tránh được đánh nhau, vốn được bố truyền dạy võ Việt Nam từ lúc lên mười, tôi chạy vội tới trước mặt bố, thủ thế “Bạch hổ khởi động” và nói :

- Si tu veux, tout est prêt! (Mày muốn thì tao sẵn sàng tiếp!)

Cuộc đấu khẩu tức khắc chuyển sang đấu tay chân. Tên nọ lao vào tấn công bố tôi bằng những cú đâm thẳng và những đòn quật phải với kỹ thuật di chuyển đôi chân chứng tỏ hẳn không phải là một tay đám xoàng của Quyền Anh. Bố tôi phải liên tục né tránh, một tên khác thấy tôi nhỏ, coi thường, từ thủ thế tôi tung “Song phi cước khứ” đứng vào hạ bộ hắn. Nó lão đảo, ôm hạ bộ ngồi xếp xuống sàn gạch. Bố tôi vừa xóc tới thì một tên khác nhảy tới từ phía sau, khóa tay, ôm chặt cổ để mấy tên còn lại nhào đánh. Tôi hoảng hốt chạy vội vào nhà rút thanh gỗ chặn cửa để đập vào đầu tên đó. Tôi chưa kịp tham chiến thì bỗng một bóng áo chàm không khác một con hổ báo vồ mồi bay lên cao tung một cú đá vào mạng sườn tên đang tấn công bố tôi. Tên này chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi gục xuống. Một tên khác hùng hổ lao tới nhưng chưa kịp ra đòn đã lãnh đủ một cú đá như trời giáng, gục xuống mềm nhũn. Chỉ trong vài giây, hai tên đã bị hạ cộng với tên bị tôi đá trúng vẫn còn ngồi ôm hạ bộ. Mấy tên còn lại dường như nhận rõ tình thế nên không lao tới mà giơ tay nói lớn :

- Assez ! assez ! (Thôi đủ rồi)

Vừa nói chúng vừa chạy tới đỡ mấy tên đồng bọn dậy. Bố tôi và người áo chàm dừng lại theo dõi. Đám đông vây quanh phía ngoài cũng nín thở chờ đợi. Bỗng một giọng nói

sảng khoái thốt lên :

- Thắng rồi. Tha cho chúng đi.

Câu nói của người đó xua tan ngay không khí nặng nề căng thẳng đang bao trùm đám đông, vài người hưởng ứng theo nhắc lại:

- Thôi tha cho bọn cướp ngày.

Thế là trận đánh kết thúc. Toán Lê Dương nhếch nhác đi nhau theo đường Chinoise (lúc đó còn có tên Phố Khách hay là phố Thợ Sắt - Hải Phòng) trở về trại trên đường Paul Bert (nay là đường Hồng Bàng), đám đông cũng tan theo, nhưng nhiều người còn lo ngại nhắc nhở :

- Coi chừng chúng sẽ kéo tới trả thù !

Nhưng mối lo đó không trở thành sự thực. Ít hôm sau, tôi được biết qua lời kể của bố tôi, câu chuyện ổn thỏa là do sự thu xếp của ông Ly Seng Bao, một bang trưởng Hoa kiều có thể lực khá mạnh và cũng là chủ cửa hàng bán đường gạo vừa xảy chuyện đụng độ. Ông Bao là người buôn bán lớn, nhưng thích võ nghệ, thường giao du với giới võ lâm khắp miền. Sau sự việc trên, ông tỏ ra nể trọng bố tôi hơn, và rất quý tôi, muốn tôi được học võ, vì tuổi nhỏ nhưng có tinh thần dũng cảm, dám đánh Tây.

Còn người áo chàm với ngọn cước tuyệt kỹ là ai ? Đó là ông Lý Giang Nam - người thường ngày vẫn ngồi nơi chiếc bàn kê ở góc nhà phía trước cửa hàng để coi mạch, kê đơn cho bệnh nhân gần xa lui tới, và vị cao thủ này chỉ xuất đầu lộ diện khi cần thiết. Qua tìm hiểu, tôi còn biết ông là người tâm phúc của ông Bao và đang dạy võ cho hơn 50 võ sinh Hoa kiều trong sân một ngôi chùa riêng của người Hoa.

Tôi được theo học lớp võ của thầy Lý Giang Nam từ đầu Xuân năm đó. Tôi say mê nghề võ và những tuyệt kỹ do thầy dạy đã giúp tôi rất lớn trên đường võ nghiệp, là điểm tựa vững chắc khi tôi có dịp bước lên các võ đài trong và ngoài nước. Cũng nhờ những bài học đầu tiên đó, tôi đã ứng dụng và phát huy nhiều kỹ thuật chiến đấu lúc bước vào quân ngũ và trải qua hai cuộc kháng chiến. 70 năm đã trôi qua, giờ đây ngồi ghi lại những hàng hồi ức này, lòng tôi vẫn giữ nguyên cảm xúc lúc ấy - vừa ngỡ ngàng, vừa thán phục - trước một cảnh thực mà tưởng như hư khi thoáng thấy bóng người áo chàm xuất hiện.

HÙNG KÊ QUYỀN TÂY SƠN

Truyện của KIM ĐÌNH

Đoàn người đi đến cửa thành thì bị đội cấm vệ chặn lại không mở cửa cho qua. Tên quân trên điểm canh nói vọng xuống :

- Xin Đô giáo đầu đợi một lát. Dinh thái úy vừa có khải hiệu lệnh cho chúng tôi giữ ngài lại ở đây.

Đoàn ngựa chiến đang thả sức phóng bỗng bị ghìm giữ lại, bức bối dậm, đập những móng sắt xuống đường còm cộp. Từ phía sau hướng kinh thành lại có một đám bụi mù bốc lên chứng tỏ có một đoàn người ngựa đuổi theo. Đoàn người ngựa đến gần cho thấy một viên võ quan và một đoàn tùy tùng cận vệ khoảng hai chục tên.

Nhác thấy tên võ quan, tên Đô giáo đầu vội vàng xuống ngựa thi lễ :

- Xin chào ngài Phó thái úy.
- Chào Đô giáo đầu, chẳng hay người đem binh mã đi đâu?
- Thưa tôi đã có xin phép ngài Thái úy. Hôm nay được về quê để làm lễ Đại đăng khoa.

- À phải. Nhưng việc hôn nhân của người có phần đường đột. Thái úy cử ta đến hỏi người: Người không viện lý do để đem binh mã đầu Tây Sơn lập công đây chứ ?

Ánh mắt nghi kỵ của tên Phó thái úy loang loáng quét qua người gã Đô giáo đầu. Gã này kêu lên :

- Các ngài vẫn chưa tin kẻ hạ nhân này hay sao?
Phó thái úy ngửa mặt cười ha hả, thân hình to lớn của hắn ngao ngễ trên lưng ngựa.
- Tin à.. ha...ha...ha. Người phương Bắc chúng ta vốn rất có ít lòng tin, hướng gì người là một người dị chủng...

Miệng tên Phó thái úy chột ngậm lại như muốn nuốt phần cuối câu nói “đã phản bội lại chính đồng bào của người”.

Đô giáo đầu khăn khăn nhìn lên :

- Nếu vậy hạ nhân xin hủy bỏ chuyến đi này để quý ngài không còn nghi kỵ.
- Không cần, Thái úy nhờ ta nói với người rằng người là người tâm phúc của chúng ta, nên là cái gai trước mắt người An Nam, người nên phòng kẻ điếu hổ ly sơn.
- Chính vì phòng nguy kẻ mà hạ nhân đem toàn bộ binh mã đầy đủ vũ khí theo. Xin ngài hãy yên lòng, nếu có mai phục hạ nhân xin đem về một chiến công nữa dâng lên quý ngài.
- Ha...ha tốt lắm. Ta được lệnh Thái úy theo để giúp người. Người hãy cho Phó giáo đầu dẫn một nửa về kinh thành, ở lại và bảo vệ kinh thành. Còn ta sẽ cùng người đi cưới vợ. Nào chẳng hay quý phu nhân ở địa phương nào vậy ?

- Thưa xin giới thiệu với ngài, đây là nghĩa phụ của tôi.

Đô giáo đầu đưa tay chỉ một ông lão tóc râu bạc trắng, người quắc thước này giờ vẫn ngồi im lặng trên mình ngựa.

- À chào lão nhân gia, chẳng hay do đâu mà có mối nhân duyên tốt đẹp này vậy.

Miệng hỏi, ánh mắt Phó thái úy nhìn xoáy vào ông lão xoi mói, hăm dọa. Ông lão

thần nhiên từ tốn trả lời:

- Con gái lão một lần xuống kinh đô bị cướp, được Đô giáo đầu tiếp cứu, đem lòng cảm mến muốn được nâng khăn sửa túi người vũ dũng. Đô giáo đầu theo quý ngài phò trợ vua Lê dẹp loạn, một khi chuyện lớn thành công chắc chắn sẽ có công trạng làm nên sự nghiệp lớn, lão rất vui lòng đẹp dạ mà vun đắp nhân duyên cho ái nữ để có được một người hiền tể uy dũng, trung quân ái quốc.

- Nghĩa phụ quá khen.

Đô giáo đầu được khen, sung sướng cúi đầu. Gã Phó thái úy lại cười ha hả:

- Lão gia thật có mắt tinh đời, nhìn xa trông rộng. Ha...ha... ha, phải. Đại quân Thanh sẽ giúp vua Lê dẹp hết giặc cỏ, loạn quân trong nước. Ngày nào đại quân Thanh bình định được hết An Nam, Đô giáo đầu sẽ có một tương lai vô cùng rực rỡ.

Gã lại chột nín cười, đưa cặp mắt lạnh lẽo nhìn ông lão, gần từng tiếng:

- Mi chẳng phải là người của Tây Sơn đưa chúng ta vào bầy mai phục đó chứ ?

- Lão gia không dám. Gia tộc lão bao đời hưởng ơn mưa móc của vua Lê. Lão rất biết ơn quý ngài giúp Thiên tử tiểu quốc giữ vững mệnh trời.

- Ha..ha..ha, tốt lắm. Dẫn chúng ta đi. Nhớ nếu có chuyện gì, xạ thủ của ta sẽ sát tiền lão đầu tiên.

- Đi... lên đường.

Đoàn người ngựa chia hai bắt đầu tung vó. Bụi mù tung mờ mịt một góc cổng thành kinh đô.

Đến gần xế chiều đoàn người ngựa mới đi đến một ngôi làng có những ao sen rộng bát ngát vây quanh. Ngôi làng chỉ có dưới hai chục nóc gia nghèo nàn bao quanh, Trần gia trang là có vẻ khang trang hơn cả. Vắng bóng thanh niên, thiếu nữ, chỉ có những bà già con trẻ trong làng.

Sau khi cho quân lùng sục chắc chắn không có mai phục và cắt đặt canh gác cẩn thận gã Phó thái úy mới chịu cùng Đô giáo đầu bước vào Trần gia trang.

Vừa ngồi xuống gã Phó thái úy đã vỗ ghê kêu lên:

- Đâu, tân giai nhân đâu hãy ra đây làm lễ đi, rồi theo chúng ta về nhà chồng ngay kéo trê.

Trần lão vẫn bình thản đưa tay vỗ nhẹ ba cái. Nghe tiếng vỗ tay các tên tùy tướng của Phó thái úy đưa tay cầm chuôi kiếm, mắt dáo dác nhìn cảnh giác. Nhưng chỉ có hai cô thị nữ bung ra hai cái khay phủ khăn nhiều đỏ. Trần lão đứng dậy chấp tay:

- Chẳng mấy khi được gặp Phó thái úy. Lão rất cảm kích chư vị từ phương Bắc xa xôi không quản công lao khó nhọc sang đây giúp cho triều đình tiểu quốc. Gia sản lão gia chỉ có bấy nhiêu xin hiến tặng mong chư vị vui lòng tiếp nhận.

Hai cái khăn nhiều đỏ được kéo mạnh phô ra những thỏi vàng, bạc chất đầy trên hai cái khay. Tia vàng, ánh bạc chiếu lấp lánh trong những con mắt mở lớn khoái trá. Những cái miệng há rộng ngạc nhiên thích thú.

- Sao? Lão tặng cho chúng ta à ?

- Ha...ha...ha, lão thật là thức thời. Ta hứa sẽ báo lên Thái úy công lao đóng góp của lão. Khi nào đại quân Thanh bình định xong An Nam lão sẽ được giữ một chức quan to trong triều.

- Xin đa tạ.

Những thỏi vàng bạc được đồ trút nhanh chóng vào hai cái bao. Những mâm rượu thịt được dọn lên.

- Lão nhân gia ạ, ta rất cảm ơn thịnh tình tiếp đón của lão, nhưng lão hãy làm lễ cho Đô giáo đầu được rước dâu ngay.

- Hôm nay là ngày vu qui con gái lão, Phó thái úy đã đến đây lễ nào không ăn một miếng, uống một ly mừng cho lão. Hay Phó thái úy sợ có thuốc độc trong rượu thịt ?

- Ha...ha...ha. Lão thật tinh tường nói trúng ý ta. Nếu quả thật ta sợ như vậy thì sao?

- Thưa, lão xin ăn và uống trước để chư vị khỏi nghi ngờ.

Trần lão ung dung gắp mỗi đĩa một miếng, ăn rồi bung vò rượu rót một chén đầy uống sạch, ông lớn tiếng gọi:

- Xuân Lan.

Tám trướng che cửa vào nhà trong được vén lên. Xuân Lan trong bộ quần áo cô dâu đỏ thắm khế nép bước ra, theo sau có hai thị nữ quạt hầu. Khuôn mặt hung ác của gã Đô giáo đầu chợt ngớ ngẩn ra vì sự xuất hiện của Xuân Lan. Cuộc đời gã chẳng phải là thiếu bóng sắc giai nhân. Gã đã từng cho bộ hạ đi lùng bắt các thiếu nữ trẻ đẹp. Sau khi vui hoa dập liễu chán chê, gã lại dâng lên cho quan thầy. Nhưng từ khi tình cờ gặp Xuân Lan, rồi sau đó nhận những lá thư với những bài thơ chứa chan tình ý, thề nguyện hẹn ước của nàng, gã chợt cảm thấy lòng mình như đổi khác. Đôi khi gã thấy mình nhớ môi cười, ánh mắt của nàng. Nhiều đêm trong lúc tuần tra, gã lại chợt ngẫm lên nho nhỏ những vần thơ mà gã đã thuộc nằm lòng.

Xuân Lan nhẹ nhàng bước ra, tay nghiêng vành nón quai thao, mắt tình tứ liếc nhìn gã Đô giáo đầu, môi hé hé cười. Gã Đô giáo đầu say đắm nhìn Xuân Lan, miệng gã nhếch lên thành một nụ cười vô nghĩa.

- Xuân Lan, con hãy thay cha rót rượu mời ngài Phó thái úy và chư vị hôm nay đã đến dự ngày vui của con.

Xuân Lan vâng lời, với sự giúp đỡ của hai thị nữ rót rượu mời qua một lượt. Trước khi hai tay nâng chén rượu mời nàng lại đưa lên uống một ngụm nhỏ. Thấy như vậy các tướng giặc mạnh dạn nâng chén uống cạn:

- Ha... ha xin mời chư vị. Hôm nay Trần Lão thật sung sướng được đón tiếp chư vị tại đây. Thật là hân hạnh. Xin chư vị hãy tự nhiên dùng cho thoải mái.

Khi tiệc rượu bắt đầu trong Trần gia trang, thì bên ngoài bắt đầu xảy ra những chuyện bất ngờ. Một vài tên lính giặc nóng bức vì nắng chiều cời áo xuống ao sen tắm bỗng bị kéo thụp xuống mặt hút dưới ao. Một vài cái đầu nhô lên rải rác từ những đám lá sen chẳng chịt. Những mũi tên lao vút đi hạ những tên lính giặc đang gác trên những chạc cây. Một tên lính giặc đi đến gần một bà già định xin nước uống bỗng cây tầm vông từ tay bà già vung lên. Một đứa trẻ đang đu trên dây leo của cây đa đầu làng bỗng lấy đà phóng hai chân kẹp cổ tên lính giặc đứng gần quặp xuống. Một tiếng rắc khô gọn vang lên.

Những bóng đen ngoi lên từ các ao sen từ từ xiết chặt vòng vây về hướng Trần Gia trang. Từng tên lính giặc bị diệt gọn êm thấm bất ngờ bằng những thế võ vô cùng điêu luyện.

Bên trong, tiệc rượu đã đến hồi vui vẻ, náo nhiệt. Các tướng giặc sau lúc nghi ngại ban đầu đã bắt đầu thả sức ăn uống. Xuân Lan ngồi giữa Phó thái úy và Đô giáo đầu nâng

chén mời người này xong lại xoay qua mời người kia. Phó thái úy khuôn mặt đã đỏ bừng vì rượu, cặp mắt háo sắc lom lom nhìn Xuân Lan. Đô giáo đầu liếc sang bắt gặp tia nhìn ấy, gã vội đứng dậy chấp tay:

- Thừa nghĩa phụ, xin cho hiền tể và Xuân Lan được làm lễ thành thân, e uống rượu nhiều sẽ có điều gì thất thổ chẳng!

Trần lão vui vẻ cả cười:

- Được, được, bây đầu! Hãy đốt đèn trên ban thờ chuẩn bị cho tiểu thơ làm lễ.

- Khoan... khoan đã!

Tiếng gã Phó thái úy bỗng vang lên như sấm giữa tiếng náo nhiệt của bàn tiệc làm mọi người nín bật.

- Thừa... Phó thái úy có gì dạy bảo?

- Ha... ha... ha..., Đô giáo đầu, ta có chuyện này muốn nói với ngươi. Ta từ phương Bắc sang đây phòng không chiếc bóng, đêm về cũng quạnh hiu lạnh lẽo, chẳng hay ngươi có thể nhường cuộc hôn nhân này lại cho ta không?

Những lời tên Phó thái úy nói ra như sét đánh giữa trời quang. Gã Đô giáo đầu đứng lặng như trời trồng không biết xử trí như thế nào. Xuân Lan kéo mạnh tay hắn:

- Đô tướng quân!

- Ngươi còn suy nghĩ gì nữa chứ? Há chẳng phải đã biết bao lần ngươi dâng những nàng tỳ thiếp của ngươi cho ta? Ngươi luôn luôn tuân phục thiên triều có phải không?

- Không!

Có tiếng Trần Lão và Xuân Lan kêu lên. Gã Phó thái úy quay lại gần giọng hỏi:

- Tại sao?

- Con gái lão chỉ gả một lần. Lão đã hứa với Đô giáo đầu nên không thể gả cho Phó thái úy được.

- Nhưng mà hắn nhường cho ta.

- Đô tướng quân, thiếp sẽ tự ả nếu chàng hèn nhát cam chịu bị bức hiếp như vậy. Thiếp đã nguyện ước cùng chàng trừ phi chàng chết thiếp mới bằng lòng làm vợ kẻ khác.

- Ha... ha... ha thật là khí khái. Thà nào Đô giáo đầu, ngươi có hèn nhát hay không? Ha.. ha...

Gã chợt nín cười, nghiêm nghị nói với tên Đô giáo đầu:

- Thôi được rồi, Đô giáo đầu, ta cũng chẳng ép mi. Ta và mi đều là con nhà võ hãy dụng võ để giải quyết chuyện này. Nếu mi thắng ta hủy bỏ lời đề nghị. Còn ngược lại...

- Được!

Đô giáo đầu buông gọn một câu. Đôi mắt gã chăm chăm nhìn Xuân Lan. Gã đã nhận ra chính ý tứ trong câu nói của Xuân Lan đã gieo vào đầu tên Phó thái úy ý tưởng giết gã để chiếm đoạt nàng. Gã chợt bình tĩnh để tự thắc mắc rằng chẳng biết lý do gì đã khiến gã si mê cô thiếu nữ này để đến đây và lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Gã chẳng thể nào tiến dâng Xuân Lan cho tên Phó thái úy vì Trần Lão và Xuân Lan không chịu. Còn thủ thắng Phó thái úy gã cũng có thể có khả năng đấy, nhưng còn toán vạ sĩ của hắn. Và còn tương lai quan lộ của gã. Đã bao năm gã luôn cúi, cúc cung phục vụ. Gã đã gây bao nhiêu tội ác mới đạt được công danh, chức tước ngày hôm nay. Cảnh chùa khai quốc chìm trong biển lửa, cảnh những người dân vô tội gục ngã dưới tay hắn, cảnh những cô thiếu nữ giẫy dụa trong tay những

tên tướng giặc lướt qua trong tâm trí gã. Gã đã làm tất cả để đạt được quyền lực. Không ngờ có ngày hôm nay...

- Đô giáo đầu, mi hãy cố gắng giữ lại mạng của mi.

Giọng tên Phó thái úy lạnh lùng kéo tên Đô giáo đầu khỏi dòng suy nghĩ trở về thực tại. Phó thái úy đã bước ra giữa nhà vận công xuống tấn thủ thế. Đô giáo đầu khoát tay như muốn từ chối, gã bước lại Phó thái úy, miệng há ra lắp bắp:

- Phó thái úy, xin nán đợi, về kinh đô tôi sẽ xin dâng hiến cho ngài.

Nhưng câu nói của gã đã chìm vào tiếng thét lớn của tên Phó thái úy. Cùng tiếng thét, tên Phó thái úy nhảy đến tung một ngọn Phi long cước. Đô giáo đầu ngã người ra sau lộn hai vòng. Gã vừa gượng đứng dậy thì hữu chưởng của Phó thái úy đã đập thẳng vào ngực gã. Đô giáo đầu vội đưa tay đỡ theo thế kim báo đảo quyền. Vừa đỡ xong hữu chưởng, Đô giáo đầu vội đưa hai tay thọc xuống theo thế lôi công hạ chưởng để chặn thiết tiêu cước tả mà Phó thái úy vừa thúc mạnh lên. Bất thành linh Phó thái úy xoay người lùi lại. Gã thét lớn tung người lên. Cú nghịch giáng song phi quét qua xáng mạnh vào màng tang gã Đô giáo đầu. Hạ người xuống trong tư thế xoay lưng, Phó thái úy tung thêm một cú phượng dực thần xà tổng ngược vào ngực Đô giáo đầu. Gã Đô giáo đầu ngã bật ra đất. Phó thái úy nhảy đến, chân giơ cao định nện gót xuống ngực gã Đô giáo đầu bằng cú lôi phong cước. Nhưng gã Đô giáo đầu đã lăn qua một bên, bung mạnh một ngọn ngọa địa cước vào hạ bộ tên Phó thái úy. Kéo đó gã chống hai tay xoay một vòng chân quét ngọn tảo địa cước. Cú đá dừng mạnh như đuôi một con cọp quất mạnh làm tên Phó thái úy té bật ngửa. Từ thế tọa bàn, gã Đô giáo đầu bỗng bung mạnh người nhảy lên cao. Khi đáp xuống, thiết cước (đầu gối) của gã đập mạnh, chặn lên cổ tên Phó thái úy. Thân pháp của gã quá mau, trông giống một con mãnh hổ từ trên cao nhảy xuống vồ mồi. Tay phải gã đưa lên run run, lòng bàn tay đỏ rực.

- Hồ trảo công!

- Đô giáo đầu, ngươi dám giết Phó thái úy hay sao?

Cùng với tiếng kêu của các tên tùy tướng, tiếng rút gươm vang lên loảng xoảng. Bàn tay hồ trảo vỗ mạnh tát qua mặt tên Phó thái úy. Khuôn mặt Phó thái úy đầm đìa máu với năm lần móng tay hằn sâu. Gã Đô giáo đầu tung người lên tránh những đường gươm bổ xuống người gã. Gã phóng, bay về phía Xuân Lan, hai tay hồ trảo giơ ra phía trước như muốn vồ chụp lấy nàng. Nhưng Xuân Lan đã nhún người cùng Trần Lão nhảy vào vòng chiến. Chỗ Xuân Lan đứng bây giờ là một vị sư già, vốn là người đã cứu và mang Đô giáo đầu về chùa và truyền dạy võ công từ lúc gã mới 8 tuổi bị bỏ lạc trong rừng. Sau đó, Đô giáo đầu làm nhiều điều phạm giới, bị nhà chùa đuổi đi. Khi đi, Đô giáo đầu đã đánh cắp pho bí kíp võ công của Phục hồ thiên sư, trong đó có môn “Hồ trảo công” vô cùng lợi hại và là sở trường của Phục hồ thiên sư. Đô giáo đầu há hốc miệng kêu lên:

- Phục hồ thiên sư.

Gã muốn ngừng lại, nhưng không còn kịp nữa. Theo đà phóng, gã bay thẳng đến chỗ thiên sư đứng. Thiên sư lạng người tránh đôi hồ trảo của gã. Bàn tay đang chấp lại trước ngực giăng ra trong thế cương đao trăm thạch, phạt vào cần cổ gã Đô giáo đầu. Trước khi gã ngã xuống, Thiên sư đã đưa tay điểm các huyệt đại trù, phách hộ, phong môn trên vai và lưng gã. Thiên sư đã phế bỏ võ công, biến gã thành một phế nhân vĩnh viễn. Gã gục xuống mềm nhũn dưới chân thiên sư.

- Chắc ngươi đã thâm thía lắm rồi thân phận một kẻ làm tay sai cho giặc. Ta sẽ dùng mi để làm lễ tế cờ trước khi nhập cùng đoàn quân của Quang Trung hoàng đế.

Giữa la liệt xác giặc, Xuân Lan đứng bên cạnh Trần Lão - vốn là một võ tướng Tây Sơn - uy nghi trong thế Kim Kê tản trào tiêu biểu cho một dòng võ mới: “Hùng kê quyền Tây Sơn”.

KIẾM KHÁCH BÍ MẬT

CHUYỆN NÀY TẢ VỀ MỘT MẪU HIỆP KHÁCH ĐẶC BIỆT. ẨN PHÍA SAU MỘT CON NGƯỜI THƯỜNG NHẬT VẪN ĐIỀM ĐẠM, LÀ MỘT KIẾM SĨ BẢN LÃNH XUẤT CHÚNG, HÀNH TUNG BÍ MẬT. ĐIỀM HÀO HỨNG NỔI BẬT LÀM CHO CÂU CHUYỆN CÓ TÍNH HẤP DẪN NGƯỜI ĐỌC, LÀ NHỮNG PHA SO TÀI ĐƯỢC KỂ LẠI VỚI KHÔNG ÍT ĐỘT BIẾN NGOÀI DỰ LIỆU.

ONJZUKA BUDAYU, chương môn phái ZINKAGE RYU KENJITSU, nổi tiếng là bậc cao nhân tiền bối trong võ lâm. Ngay cả LORDKAI YORIYASU là nhân vật được giới giang hồ liệt vào hạng cao thủ số một, số hai tung hoành ngang dọc cả một dải sông ISHIKARI từ nam đến bắc, cũng từng đến bái phục xin thụ giáo.

Một ngày kia, vào dịp kỷ niệm Đệ thất chu niên KAICHO (1802). Có một kiếm sĩ tìm tới võ đường ONIZUKA. Chàng chưa đầy 20 tuổi, dung mạo không có gì đặc biệt, trừ một đôi mắt có mục quang đậm ám thu hút được cảm tình của mọi người.

Tên đệ tử trực môn thấy có người lạ bước vào liền bước ra thi lễ hỏi:

- Hiền huynh đến đây có chuyện chi? Chẳng hay tại hạ có thể giúp chút gì hay chăng?

Thiếu niên đáp lễ nói:

- Không dám. Nếu ONIZUKA lão nhân gia có mặt ở đây. Tại hạ mong mỗi cầu được thấu nhận làm đệ tử, để học hỏi thêm về kiếm thuật.

- Té ra là vậy? Danh tính nhân huynh là gì? Trước đây đã từng là đệ tử môn phái nào chưa?

- Tại hạ là KAGE GENSHIRO, đệ tử phái MUREI HUSHIN-RYU.

Lúc này quần đệ tử đã chạy vào nội sảnh thưa chuyện lại cho ONIZUKA hay, nghe xong, ông không khỏi lấy làm kinh ngạc trong dạ, nói với mọi người:

- Thế có nghĩa là gì? Thử nay ta chưa nghe đến danh tự "MUREI HUSHIN-RYU" trong thiên hạ bao giờ. Hay y có tâm sự gì còn muốn ém nhẹm hành tung chăng? Các người hãy gọi WATANABE vào đây chuẩn bị đón khách.

WATANABE tuy chỉ là đệ tử thứ tư của ONIZUKA, nội ngoại công so với các bạn đồng môn chưa phải là người giỏi nhất. Nhưng WATANABE là tay kiếm tuyệt luân nhất,

trong đám đệ tử không ai hơn nổi. Sở dĩ ONIZUKA cho gọi gã mà không phải là một ai khác, tất nhiên phải có dụng ý riêng. Lão anh hùng nghĩ rằng một khi chàng thiếu niên lạ mặt muốn đến đây để thụ giáo kiếm thuật, thì ít ra công phu sử dụng kiếm của y cũng không đến nỗi tầm thường, hoặc giả y còn có ý đồ nào khác? Cái đó không thể biết được, vậy hãy để cho WATANABE tỉ thí với chàng trai một lúc xem sao. Đó cũng là một trong những biện pháp để truy ra lý lịch đối phương. Khi giao đấu, cách thức xuất chiêu sẽ khiến y không thể nào che giấu được tung tích hay gốc gác sư môn được nữa.

Một lát sau, KAGE GENSHIRO bước vào võ đường. Chàng cung kính xá dài thưa:

- Tiểu đệ là KAGE GENSHIRO ở phái MUNREI HUSHIN-RYU xin tham kiến lão tiền bối.

ONIZUKA đưa tay vuốt nhẹ chòm râu bạc như cước, vui vẻ nói:

- Nhà ngươi đến viếng thăm tệt xá, lão phu rất lấy làm hân hạnh. Theo thông lệ, nếu người muốn học võ nghệ ở đây tất phải tỉ đấu một cuộc trước đã, vậy ngươi sẽ đấu kiếm với WATANABE đệ tử của bản môn. Nhà ngươi cứ việc thắng thắn thi triển sở học, đừng ngại ngần gì cả.

Nói xong, lão anh hùng gạt đầu ra hiệu, WATANABE vâng mệnh tiến ra sàn tập với một đôi kiếm gỗ trên tay. KAGE GENSHIRO cũng tháo bỏ đôi đoản, trường kiếm trên người rồi nhận lấy một thanh mộc kiếm từ tay WATANABE.

Hai người đứng đối diện cách nhau hai trượng. Họ cúi chào nhau hai lượt rồi thủ thế sẵn sàng.

WATANABE thủ thế "đoán bóng" của bản phái, trường kiếm đặt chéo phía trước mặt lại chếch về phía bên phải. Còn KAGE người đứng thẳng, chĩa mũi kiếm xuống sàn nhà, đôi mắt lim dim.

Tư thế đó khiến ONIZUKA bối rối không ít. Lão anh hùng chưa thấy một môn đồ nào như KAGE. Thường thường khi nhìn hai đối thủ đứng gờm nhau trong cách sửa soạn ra chiêu của họ, những bậc danh gia võ học uyên bác chỉ cần nhìn vào cách chuẩn bị cũng đã có thể hiểu được kẻ hơn người kém rồi. Cứ xem phương vị của KAGE thì đủ hiểu, chàng đứng tấn vững như núi, môn hộ tuyệt không có chút gì sơ hở. Giả tỉ ngay cả khi WATANABE hiện đang đứng ở phương vị sắp ra chiêu "Đoán bóng" là một trong những chiêu kiếm đặc ý của ONIZUKA, ông cũng còn nhận ra một vài điểm yếu, nếu đối phương là bậc cao thủ tuyệt đỉnh, y có thể thừa cơ tấn công vào những chỗ sơ hở đó được. Nhưng bộ vị của KAGE rất ảo diệu, đừng nói là địch thủ không có cơ hội lợi dụng bất cứ trường hợp nào để tính bề phản kích, mà còn không thể lường được y sẽ tấn công mình vào chỗ nào. KAGE bắt kiếm quyết tựa hồ như không ra hình thức một chiêu số gì hết. Điểm này có vẻ gần gũi với chiến thuật "vô chiêu thắng hữu chiêu". Bất giác ONIZUKA ngậm ngậm thở dài trong bụng, lão anh hùng linh cảm rằng WATANABE thế nào cũng rước lấy thất bại trước chàng thiếu niên lạ mặt kia.

WATANABE dậm bước tới một bước, KAGE vẫn tuyệt nhiên không xô dịch. Dường như cũng có cùng một ý nghĩ như sư phụ mình, WATANABE cố gắng dụ cho đối phương phải chuyển động để gã có biện pháp đối phó thích hợp. Đầu kiếm hạ xuống chậm chậm, gã tấn tới thêm hai bước nữa, KAGE vẫn bất động. Cuối cùng, không thể nhẫn nại được nữa, WATANABE lao tới! "Véo" một tiếng, trường kiếm của gã cùng một lúc tấn công vào

huyệt "Côn luân" ở bên phải và huyệt "Dũng Tuyền" ở bên trái địch thủ. Ánh kiếm lấp loáng trong những tia nắng rọi từ ngoài vào thềm, trông như những đạo hào quang nhảy múa rất ngoạn mục. Đó là chiêu "Vung lửa đi đêm". Chiêu kiếm này vừa sở trường ở điểm tư thức thần tốc biến ảo khôn lường, vừa hàm ý kiến lễ ra mắt theo lễ tiên chủ hậu khách. WATANABE chỉ mới sử dụng tới sáu phần khí lực, phần lớn để phô trương thân thủ, chứ nếu gã dốc hết toàn lực thì có thể chặt đối thủ ra làm ba khúc, xẻ dọc từ trên xuống dưới trong vòng nháy mắt. Gã ra chiêu này rồi, chur đệ tử đứng mục kích chung quanh không khỏi tấm tắc khâm phục.

Đột ngột WATANABE bỗng kêu "hự" lên một tiếng nhỏ. Gương mặt gã lúc này trông rất khó coi. Giống như người vừa có một cử động gì thất thố, thân hình gã cứ thế trượt ngã về phía trước. Diễn biến bất ngờ này khiến WATANABE ngoác mồm la lên bai bai! Bộ điệu của gã trông rất khôi hài rồi không cưỡng lại nổi, gã lạng người sang bên phải, thanh mộc kiếm chạm vào vai trái của KAGE.

Một tiếng "cắc" đánh gọn. Thanh kiếm chạm mạnh vào sàn nhà gãy làm đôi. WATANABE vội lấy thế "thiên cân trụ" tự cứu cho khỏi một phen ngã xấp đến xấu mặt với huynh đệ đồng môn. Chợt có một luồng kinh lực từ đâu xốc vào nách gã nhấc lên, giúp gã đứng thẳng như cũ. WATANABE kinh ngạc nhìn KAGE đứng bên cạnh mình từ lúc nào. Gương mặt chàng vui vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Nhà ngươi danh tánh là gì? Sư phụ là ai? Người đến đây có mục đích gì?

Đáp lại câu hỏi của vị lão anh hùng, KAGE chỉ đưa mắt nhìn qua đám đệ tử trong phòng. ONIZUKA hiểu ý, khoát tay ra hiệu bảo mọi người bước ra ngoài.

Bây giờ KAGE mới trả lời:

- Sư phụ của văn bối đã tạ thế. Văn bối đến đây xin lão nhân gia cho thọ giáo. Tên thật của văn bối cũng như môn phái, văn bối đều có thừa cả rồi. Nếu lão nhân gia không tin, văn bối chẳng còn biết nói gì thêm nữa.

- Xin thọ giáo lão phu? Người nói đùa đây phải không? Trong hàng đệ tử của ta chưa có người nào tài giỏi như người. Vừa rồi khi WATANABE tấn công. Người đã đá thanh kiếm của người về phía trước chạm ngay vào chân của gã. Toàn bộ trọng lực của WATANABE tập trung vào một phía khiến gã mất thăng bằng phải ngã. Nhà ngươi quả đã luyện được sự bình tĩnh và tinh ý đến độ phi thường!

Lão anh hùng lay nhẹ vai KAGE rồi tiếp:

- Ta chưa hề thấy tuyệt kỹ mà người vừa thi thố. Ta cũng chưa từng nghe nói đến tên tuổi môn phái của người. Dường như người đến đây với một mục đích khác thì phải. Nhưng tạm thời, ta vẫn đồng ý thu nhận người vào làm đồ đệ, với điều kiện người phải hứa rằng không bao giờ người được làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến uy danh môn phái ZINKARE.

KAGE cúi người, quỳ gối kính cẩn:

- Thâm tạ ơn sâu của sư phụ!

Từ đó KAGE GENSHIRO đã trở thành môn đồ phái ZINKARE. Hàng ngày chàng luyện tập võ công cùng với các huynh đệ đồng môn và không hề làm mất lòng một ai. Chiều chiều, sau khi cơm nước xong, KAGE rời khỏi võ đường mãi đến sáng hôm sau mới trở về. Chẳng ai rõ được chàng đi đâu và chính KAGE cũng chẳng thổ lộ với ai về việc làm của

mình.

Khi lão sư ONIZUKA biết được hành tung của KAGE, bụng ông đâm lo, ông e ngại một đêm nào đó KAGE sẽ gặp LORD KAIJORIYASU.

Nói đến LORD KAI JORIYASU, ONIZUKA bận tâm đến hai điều. Thứ nhất, LORD KAI JORIYASU là một tên thái hoa đạo tặc. Hắn gặp phụ nữ đẹp thì dù bất cứ là ai cũng đều bắt cóc về hoặc nửa đêm đột nhập vào khuê phòng dùng "mê hồn hương" tính chuyện cưỡng dâm. Xưa nay đã có biết bao thiếu nữ con nhà lương thiện từng bị tay hắn làm cho ô nhục. Thứ hai, hắn còn là một cao thủ trong phe hắc đạo, hơn nữa bề dảng lại đông đảo, chuyên giết người cướp của. Vì thế dân cư ở quanh vùng chẳng ai dám ra khỏi nhà vào ban đêm. Những khách lữ hành từ nơi xa đến chốn này, không hiểu những nguy hiểm đang rình rập chung quanh họ, rốt cuộc chỉ làm mối cho bọn cuồng bạo.

GIỮA ĐÊM TRƯỜNG, HÀO KIẾT GẶP ÁC NHÂN.

Đêm nào cũng vậy, LORD KAI JORIYASU cùng với vài tên thuộc hạ thường tổ chức các cuộc phục kích. Hắn thích nơi khuất tịch. Bọn chúng lựa chọn địa điểm là khu rừng ở ven lộ, phía bên kia là một rãnh hào sâu đầy nước chạy dọc quanh tòa thành. Sau khi giết người xong, thi thể kẻ xấu số thường bị quăng xuống đấy.

LORD KAIJORIYASU vừa tợp được một chộp rượu bỗng hắn nhận được tín hiệu của bọn thuộc hạ. Gã đứng lên phẩy tay ra lệnh ai ẩn vào vị trí nấy. Dưới ánh trăng non mờ mờ hiện lên một bóng người đang chậm rãi rảo bước. Đợi người nọ lại gần, LORD bất thần phóng ra khỏi bóng tối, lưỡi kiếm chém một nhát phạt ngang đầu đôi phương.

Nhanh như cắt, người kia hụp người xuống tránh khỏi rồi nhảy lên cao, thoát một cái người lạ đã ở sau lưng LORD tự bao giờ. Không hiểu y đã động thủ như thế nào, chỉ thấy LORD kêu "hự" lên một tiếng, cả người lẫn kiếm lao vụt đi như con diều đứt dây rơi tòm xuống hào nước sâu.

Người lạ sửa lại vành nón rồi tiếp tục cất bước, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Bọn thuộc hạ của LORD này giờ đã chứng kiến đầy đủ diễn tiến, bọn chúng dường như bị chôn chân một chỗ, đứng nhìn theo hiệp khách không dám làm dữ. Chỉ đến khi LORD lóp ngóp bò lên mặt hào. Bọn chúng đưa nào đưa nấy như vừa chột hoàn hồn, hè nhau chạy lại lôi "đại ca" lên. Khắp mình LORD đều ướt như chuột lột.

Đêm kế tiếp, LORD quyết rửa nhục trận thua nhục nhã. Hắn huy động gấp đôi bọn đạo tặc dưới trướng. Đến nửa đêm, hiệp khách hôm qua lại xuất hiện. Tức khắc, chỉ hai chiêu trao đổi, LORD lại trúng một cước lộn bổ xuống hào nước. Giận điên người, gã quát tháo đồng bọn bủa ra bao vây hiệp khách lạ mặt. Nhưng số đông kia cũng chỉ tổ làm những chiếc bia thịt cho hiệp khách động thủ quyền cước, bọn chúng ôm đầu lủi như vịt.

Hay tin sự việc đã xảy ra. ONIZUKA cho đòi KAGE GENSHIRO đến hỏi ngay:

- Có phải con đã đá LORD KAI JORIYASU xuống hào nước đó không?

KAGE từ tốn đáp:

- Thừa sư phụ. Chính oon.

- Tại sao lại như thế? Con hành động với mục đích gì?

- Con có một vấn đề cần làm sáng tỏ. Con không muốn giết LORD, mà chỉ muốn cho hắn thấy được bản lãnh của mình thôi.

ONIZUKA trầm ngâm một lúc, rồi chậm rãi nói:

- LORD KAI JORIYASU là một người có thể lực tại địa phương này. Mặc dù hắn vẫn tự tung tự tác coi thường pháp luật, nhưng bọn quan nha thấy đều làm ngơ vì lo ngại lực lượng của hắn đông đảo cũng có, mà vì chuyện của đứt hậu hĩnh cũng có. - Ông ngưng lại nhìn KAGE, như muốn đọc thấu những bí ẩn trong tâm tư chàng. - Có phải con có ý đồ muốn tiếp cận với hắn hay không?... Nếu vậy thì hãy đi theo ta. Ta sẽ giúp con một phen.

Nhờ trung gian của ONIZUKA, LORD đã nguôi giận, không những thế hắn còn bằng lòng thu nhận KAGE vào làm võ sư cho mình.

SỰ TRẢ THÙ CỦA NGƯỜI TÌNH

Chỉ một thời gian ngắn, KAGE đã tạo được nhiều uy tín với LORD. Một đêm kia, cửa phòng ngủ của LORD chợt mở ra đánh xịch một tiếng. Một hắc y bịt mặt nhảy vào phòng. LORD giật mình, hắn chạy lại phía bàn rút kiếm ra thét lớn:

- Người là ai?

Bằng một chiêu thế quen thuộc, hắc y tung cước đá bay LORD KAI JORIYASU ra khỏi phòng. Quá sợ hãi, LORD lồm cồm bò dậy, người co rúm như con tôm.

Nàng thiếp của LORD tên KOMIDO thét lên hãi hùng. Hắc y xạ luồng nhỡn tuyến cắm hận vào KOMIDO:

- Vì tư lợi cá nhân. Cô đã thoát ly gia đình, từ bỏ cha già và phản bội người yêu. Một người đàn bà như cô, liệu có đáng sống nữa không?

KOMIDO quá hoảng hốt, trong trí nàng thoáng hiện lên khuôn mặt của một người:

- Phải chăng người!... Người là!... Ồ! Xin tha cho tôi... Không ! Đừng!

Nhưng đã muộn. Một ánh thép lia ngọt ngang đầu người đàn bà nhanh như chớp giật. Chiếc thủ cấp lặn lóc dưới sàn nhà. Hắc y không để ý gì đến LORD. Gã thản nhiên đứng nhìn cảnh tượng một lúc rồi tra gươm vào vỏ bước ra khỏi phòng.

*

ONIZUKA ngạc nhiên rất nhiều khi thấy KAGE đứng chờ mình ngoài cửa:

- Trời đã xé rồi. Tại sao đêm nay con còn nán ở lại đây?

- Con đến để từ giã sư phụ. Trước khi đi, con muốn nói rõ cho sư phụ hay một việc: KOMIDO là người yêu của con, nàng là ái nữ của ân nhân con. Chúng con đã thỏa thuận với nhau sau 3 năm, khi con đi tìm thầy học võ trở về thì cả hai sẽ làm đám cưới. Sau đó KOMIDO ham mê địa vị của LORD KAIJORIYASU nên nàng bỏ cha già ra đi để chạy theo LORD và sự sang giàu của hắn. Khi con trở về thì cha nàng đã mất. Trăn trở lại, ông ước mong rằng danh giá của gia đình phải được giữ gìn cho trong sạch. Đó là mục đích tại sao con đến đây. Sở dĩ qua võ đường của sư phụ, con mới có cơ hội đến gần LORD được. Bây giờ khi ra đi. Con xin thành kính cảm tạ sự ưu ái của sư phụ và chư huynh đệ đồng môn trong thời gian qua.

- Được! Con đã làm những gì con phải làm! Thôi con hãy rời bước. Ta chúc con thượng lộ may mắn!

ONIZUKA đưa mắt nhìn theo bóng KAGE. Hình dạng trang kiếm sĩ khuất dần nơi cuối con lộ.

SÔNG TRÀ

[1] Mặt khải: một loại khiên đan bằng cột cây cau già